

srdce uvodili a v ně jako vstúpili a vkořenili pravíce, že na něm všecko křesťanství summou záleží. Ovšem nemohou než zdůraznit stejně cele [v čl. 7] dobré skutky jako nezbytné ovoce víry, „ne aby skrze ně spasení docházeti měli, ale aby jimi svou víru prokazovali a v svém vyvolení se utvrzovali a aby u víře hojný vchod k hojnější odplatě měli u věčnou slávu“. Pak mluví v čl. 8 o církvi, jejímiž hlavními znaky jim jsou kázání Kristova slova, vysluhování svátostí v jeho úmyslu a k tomu řád a kázeň, v čl. 9 o služebnících církve — dávají přednost kněžskému celibátu a doporučují kněžím rukodělnou práci, v čl. 10 ještě jednou jednají o slově Božím s důrazem na Nový Zákon. Čl. 11 až 13 věnují výkladu o svátostech; vliv luterský se tu pojí s bratrským bdělým rozlišením, že svátost sama nedává člověku víry obživující a že Kristus je při večeři Páně přítomen duchovně, nikoli tělesně. Následuje článek 14 o klíších, 15 o obřadech, 16 o vrchnostech, 17 o počtu svatých, 18 o postech, 19 o svobodném stavu, 20 o čase milosti. V 16. článku trvají Bratři na svém rozlišení, že světská moc je od Boha zřízena jen k správě věcí tělesných. Kdo ji drží, drží místo Boží a bude povinen vydat počet Pánu nebeskému. Poddaným mají býti páni dobrodinci a ochránci jejich práva i bezpečí. Vyšší moci sluší býti poddanu ve všem, co není proti vůli Boží, ale ve věcech spasení nesmí křesťan poslouchat nikoho kromě Boha. V ústech bratrských pánů vymezovala tato věta jejich poměr ke králi.

Konfesi podepsalo dvanáct pánů s panem Kunrátem Krajířem v čele a třiatřicet rytířů z českého království, hlavně z kraje boleslavského. Moravané útliskem nedotčení zůstali stranou. Jiní dva bratřští páni [jejichž podpisy pod předmluvu pánů pojatý nebyly snad právě proto, že je nahrazovala osobní přítomnost] předložili ji 14. listopadu 1535 ve Vídni králi. Krajíř se pokusil připravit jim přijetí audiencí, kterou si u krále vyžádal o několik dní dříve, přimlouvaje se zároveň za pány z Janovic a za B. Jana, ale bez úspěchu. Pro jeho statečné vyznavačské přiznání k Jednotě neměl král smyslu. Oba páni doprovodili podání konfese stížností na bezmezné pomluvy kněží a žádostí, aby se král z konfese přesvědčil o pravověrnosti Bratří. Ferdinand slíbil tak učinit

a vyhradil si týden k odpovědi. Vídeňský biskup Faber připravil mu sice patrně již v těchto dnech posudek konfese, ovšem že odmítavý; ale král nepokládal za vhodné dát pánům odpověď vysloveně zápornou hned a řekl jim, že neměl času knihy si všimnout. Po svém oblíbeném způsobu odložil vyřízení, až přijede do Čech a napomenul je, aby se chovali jako věrní poddaní.

Konfese došla zatím v latinském, resp. z latiny pořízeném německém překladě živého zájmu a souhlasu saského kurfiřta Jana Fridricha, jenž právě meškal ve Vídni ve svých záležitostech a byl cestou přes Prahu předmětem hlasitých sympatií českých novoutrakvistů. Král byl rozmrzen a zavázal kurfiřta, že se nebude vkládat do náboženských věcí českých.

Podáním konfese Bratři nějaké úlevy nedosáhli. Janovičtí páni byli propuštěni z vězení — vězení pro pány bylo poměrně lehké — až na jaře příštího roku. B. Jan vyvázl teprve r. 1538 na závazek, že nebude již kázat. Zemřel v Mladé Boleslavi r. 1543. Na Bratry v Brandýse n. L. a v Domažlicích činěn [1536] nátlak, aby se připojili ke kněžím podobojí a Bratři Starší jim nedovedli poradit, než aby tak dočasně učinili v naději brzkého vysvobození z moci Antikristovy. Brandýským Bratřím postavil [1541—1542] pan Krajíř krásný chrám. Domažličtí se drželi přes obtíže ve svém nevelikém počtu. Ale janovický sbor byl potlačen.

I když tedy nebylo podání konfese po této stránce provázeno úspěchem, byl to přece významný čin a další krok na cestě započaté pány r. 1530. Konfese upozornila na Bratry a na jejich věc, Bratři pak sami se kolem podaného vyznání sdružili jako společenství, které nechce být přehlíženo, protože mu je svěřeno poselství, s nímž není možné se tajit. To byl důvod, proč Bratři na titulním listě každého vydání této konfese — a vyznání z r. 1535 zůstalo vyznáním Jednoty bratrské do konce její existence — výslovně uváděli, že byla r. 1535 předložena českému a římskému králi.

Tiskem vyšlo Bratrské vyznání hned r. 1536 ve dvojmístném českém vydání pod názvem „Počet z víry a z učení křesťanského“. Je příznačné, že tu před krátkou předmluvou pánů, ve které odmítají výtku bludařství, stojí obsáhlá předmluva „Starších Bratří